

Expedient: C-09/2021 HF

Servei de Règim Jurídic i Inspecció Territorial

Municipi: Diputació de València.

Assumpte: Legalitat de les denominades «illes de compostatge».

CONSORCI RESIDUS PLA ZONAL V5
Carrer dels Botiguers, 21
CP 46800 XÀTIVA

En data **25/02/2021** va entrar en el Servei Règim Jurídic i Inspecció Territorial (SRJIT) de la Direcció General d'Ordenació del Territori, Urbanisme i Paisatge (DGOTUP) de la Conselleria de Política Territorial, Obres Públiques i Mobilitat (CPTOPM) un escrit del CONSORCI DE RESIDUS (COR) de l'Àrea de Gestió V5 en què es formulava una **consulta** en relació amb l'execució d'illes **de compostatge** en municipis de l'àrea de gestió d'aquest Consorci; consulta que el Consorci concreta en els termes següents:

4. SOL·LICITUD DE DICTAMEN

Segons el que s'ha exposat, se sol·licita resposta a les preguntes següents:

- a) Les illes de compostatge del COR i, per tant, qualsevol instal·lació de compostatge comunitari no són possibles en el sòl no urbanitzable comú per no trobar acomodament directe i exprés en algun dels supòsits de l'article 197 LOTUP¹, malgrat que el planejament municipal sí que les poguera permetre?
- b) Si és possible, poden considerar-se instal·lacions agropecuàries, atés que es tracta d'un compostatge que es denomina «agrícola» i que la destinació del compost serà agrícola?
- c) Si es consideren incloses dins de l'epígraf 197.1.f) seria necessària una parcel·la mínima de 5.000 m² en sòl no urbanitzable comú per a les instal·lacions de compostatge comunitari xicotetes? Respecte a això, ens preguntem si s'està exigint aquesta grandària de parcel·la mínima per a instal·lar, per exemple, un depòsit d'aigua potable, un transformador o una estació de bombament d'aigües residuals en sòl no urbanitzable comú, o si les carreteres, les conduccions d'aigua potable o de sanejament només poden travessar parcel·les de sòl no urbanitzable comú de més de 5.000 m² llevat que existisca un pla especial per al traçat d'aquestes.
- d) A la vista de l'article 2.2 de la Llei 38/1999, de 5 de novembre, d'ordenació de l'edificació s'ha de considerar que una illa de compostatge COR és una edificació?

A la consulta formulada pel COR ha d'afegir-se la plantejada per la DIPUTACIÓ DE VALÈNCIA², a propòsit de preguntes formulades per diversos ajuntaments i pel COR, amb un idèntic objecte (les illes de compostatge) però amb interrogants diferents:

En conclusió, crec que es podria resumir aquesta consulta amb les **preguntes concretes** següents:

¹ Llei 5/2014, de 25 de juliol, de la Generalitat, d'ordenació del territori, urbanisme i paisatge.

² A través del SERVEI D'ASSISTÈNCIA AL MUNICIPI de la Diputació.

1. Entenent el COR com a Administració pública territorial i les plantes de compostatge com un servei públic essencial o una activitat d'interés general, excepte un criteri millor es pot interpretar en l'article 199 de la LOTUP que, en cas d'eximir de llicència municipal la legislació sectorial d'un ús públic promogut per una Administració pública territorial, **queda també exempta del compliment en la legislació territorial i urbanística?** Dependria de l'activitat en sòl públic o privat? En particular ens interessa molt saber si s'ha de complir l'exigència de parcel·la mínima de la LOTUP i dels plans generals municipals.
2. Es desprén de la Llei 10/2000, de 12 de desembre, de residus de la Comunitat Valenciana, del Decret 55/2019, pel qual s'aprova la revisió del Pla integral de residus de la Comunitat Valenciana (PIRCV), i l'Ordre 18/2018, de 15 de maig, de la Conselleria d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural, l'exempció **de la llicència municipal per a les illes de compostatge promogudes pel COR**, per l'article 199 de la LOTUP?
3. Una vegada exposat l'anterior s'han de complir en aquests casos les determinacions del PATRICOVA i el PATFOR? Prevalen sobre el PIRCV?
4. Es podria arribar a situar aquestes plantes de compostatge en sòl urbanitzable o en sòl urbà?

ANTECEDENTS DE FET

Únic. Es consideren reproduïts els que figuren tant en l'escrit de consulta del COR com en el de la DIPUTACIÓ DE VALÈNCIA.

CONSIDERACIONS JURÍDIQUES

PRÈVIA. Convé, amb caràcter previ a abordar la resposta a les preguntes plantejades per tots dos consultants, refrescar la memòria respecte dels supòsits en què l'ordenament jurídic estableix la no subjecció a la llicència urbanística municipal de determinades obres o activitats que han de realitzar les administracions públiques.

Referent a això, la regla general és l'establida en l'article 224.1 i 4 LOTUP que, en relació amb els actes subjectes a llicència, disposa que el **principi general** per a les administracions públiques -en relació a aquells- és que aquestes hauran de tramitar i obtenir la llicència municipal corresponent:

Article 224. Actes promoguts per les administracions públiques

1. Els actes especificats en l'article 213 d'aquesta llei que siguen promoguts per l'Administració general de l'Estat, per la Generalitat o per les entitats de dret públic dependents o vinculades a aquestes, **estaran subjectes a la llicència municipal prèvia**, excepte les excepcions establides en la legislació sectorial aplicable.

(...)

4. Quan l'obra siga promoguda per l'Administració de l'Estat se subjectarà a les prescripcions legals que li siguen aplicables.

La lectura de la norma no ofereix confusió: el principi general per a les obres que realitzen les administracions públiques (directament o indirectament) és que estan sotmeses a l'obligació d'obtenir llicència municipal. La regla només admet una **excepció** (que la legislació sectorial eximisca de la llicència) al mateix temps que, d'altra banda, estableix un **règim específic per a l'Administració de l'Estat** (article 224.4); i se subjecta aquest règim al que s'estableix en la Disposició Addicional desena (DA 10a) del TRLSRU³, amb caràcter de legislació bàsica d'aplicació obligatòria en la totalitat de l'Estat espanyol, que **confirma** l'obligació de l'Estat de subjectar les seues actuacions al control *ex-ante* dels municipis (DA 10a.1) encara que són una **excepció les obres que afecten directament la defensa nacional** de la potestat municipal de suspensió en cas que aquelles contravingueren l'ordenació urbanística.

El règim general anteriorment descrit admet **maticacions** per als supòsits d'obres en sòl no urbanitzable (SNU) promogudes per les administracions públiques territorials, perquè així resulta del que es prescriu en l'article 199 LOTUP:

Article 199. Actuacions promogudes per les administracions públiques territorials

1. En les actuacions promogudes per les diferents administracions públiques territorials, directament o sota el seu control, mitjançant els seus concessionaris o agents, per a l'execució d'obres públiques o construccions i **instal·lacions de servei públic essencial o activitats d'interés general, que requerisquen situar-se en el sòl no urbanitzable, s'ha d'observar el que s'estableix en la legislació sobre ordenació territorial i urbanística, en la legislació reguladora del servei o activitat que s'ha d'implantar i en la legislació de règim local**.

2. Quan les construccions, obres i instal·lacions siguin promogudes pels concessionaris o agents de l'Administració, es requerirà que el sol·licitant acredite davant l'ajuntament corresponent el títol jurídic que empare aquesta condició d'agent públic per la qual promou l'actuació en el desenvolupament i l'explotació de l'activitat normal de servei públic.

3. Les actuacions a què es refereix l'apartat anterior no estan subjectes a declaració d'interés comunitari; a més, **tampoc estaran subjectes a la llicència municipal aquelles obres, serveis i instal·lacions que, conforme a la legislació sectorial, estiguen exemptes d'aquesta**.

(...)

La norma transcrita confirma, doncs, per al SNU, el principi general que ha de sol·licitar-se i obtenir-se la llicència municipal, amb l'única excepció d'aquells supòsits en què la legislació sectorial així ho dispose expressament. No obstant això, l'article 199.1 incorpora una matisació interessant del principi general d'obligatòria sol·licitud de llicència en remetre l'autorització d'aquestes actuacions no sols al que es disposa en la legislació territorial i urbanística⁴ sinó, també, a la legislació del règim local i a la pròpia del servei o activitat que s'ha d'implantar.

És a partir d'aquesta matisació que la mateixa legislació urbanística obri la possibilitat d'un **criteri interpretatiu** que permeta abordar, amb majors garanties per a l'interés públic, els supòsits en què la inexistència d'una excepció expressa de llicència obligue a tramitar-la amb generació de disfuncions (burocràtiques o de qualsevol altra índole) que contradiguen l'interés públic inherent, per exemple, a la prestació d'un determinat servei públic. En la consideració següent s'abordarà, amb major profunditat, aquesta possibilitat.

3 Reial decret legislatiu 7/2015, de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei del sòl i rehabilitació urbana.

4 La transcrita en els paràgrafs precedents.

PRIMERA. El que s'ha raonat en la consideració anterior porta a afirmar que dos són, doncs, els supòsits exempts de l'obligació de tramitar i obtindre llicència urbanística municipal, en SNU, a la Comunitat Valenciana:

a) Obres o instal·lacions de servei **públic essencial o activitats d'interés general** que requerisquen implantar-se en SNU, promogudes per administracions públiques territorials o els seus concessionaris o agents.

b) Obres, serveis i instal·lacions que, conforme a la legislació sectorial, estiguen expressament exemptes d'obtindre llicència municipal.

Les segones no presenten cap problema, basta que el promotor (sempre Administració pública territorial⁵) invoque la norma en què es fonamenta l'excepció perquè l'excepció *ope legis* produísca efectes.

Qüestió diferent són les excepcions de l'apartat a) en tant que necessiten la concurrència de dos requisits: l'acreditació, per part del promotor, que exerceix la condició d'Administració pública territorial o que es tracta d'un dels seus concessionaris o agents (qüestió que no deu, en principi, presentar dificultat excessiva) i, d'altra banda, que l'obra o activitat que es pretén dur a terme respon a l'interés general o es correspon amb la prestació d'un servei públic essencial, i aquest requisit requereix justificació a l'efecte de l'exempció de llicència (ja que no hi ha una excepció expressa establida en la legislació sectorial).

La línia argumental exposada és reflex de la **doctrina jurisprudencial** que afirma que encara que la Constitució Espanyola (article 140) garanteix l'autonomia dels municipis i la legislació específica d'aquests (LBRL⁶) autoritza els ajuntaments a intervindre en l'activitat dels seus administrats, en l'ordre urbanístic, per a sotmetre-la a la llicència prèvia i a altres actes de control preventiu (article 84.1.b LBRL) -reflex de les competències que, en matèria de disciplina urbanística consagra l'article 25.2.a) LRBL- la veritat és que l'exercici d'aquestes potestats **ha de cedir** en els supòsits en què es produeix un xoc entre l'interés merament local i l'interés supramunicipal. Així ho ha manifestat el Tribunal Constitucional en afirmar que «en la relació entre l'interés local i l'interés **supralocal** és clarament predominant aquest últim» (Sentència TC 170/1989, de 19 d'octubre; fonament jurídic 9).

Però, la veritat és que el supòsit objecte de consulta no planteja cap problema de col·lisió entre l'interés local i el supralocal en termes, per exemple, de realització de grans obres d'infraestructura, vinculades a la defensa nacional ni res semblant. Al contrari, del que es tracta és de veure si les denominades «illes de compostatge» poden tindre encaix dins del supòsit de l'article 199.1 LOTUP, mentre puguen encaixar com a «instal·lacions de servei públic essencial o activitats d'interés general», la qual cosa no sembla que presente dubtes, ja que l'article 26.1.a) LBRL considera com a servei essencial, que han de prestar els municipis, el de recollida de residus.

⁵ Ho exigeix l'encapçalat del mateix article 199: Actuacions **promogudes per les administracions públiques territorials**.

⁶ Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local.

Vinculades, doncs, «les illes de compostatge» amb la prestació d'un servei essencial per a la ciutadania, el que la implantació d'aquestes no necessite llicència depén del fet que aquella pugja justificar-se mitjançant raons d'urgència o d'excepcional interès públic a partir del marc habilitant que suposa la legislació específica. Sobre aquesta qüestió, la jurisprudència s'ha pronunciat en favor de la casuística; de manera que, per a cada supòsit concret en els quals no existisca exempció *ope legis* en la legislació sectorial específica, s'hauran de valorar les raons d'urgència i interès públic que aconsellen «evadir» la llicència municipal i, per tant, la normativa específica local -planejament urbanístic- que podria impedir o dificultar les construccions o instal·lacions de servei públic essencial que es pretenen dur a terme. La sentència del TS de 08/04/1996 així ho va expressar en afirmar, en relació amb les obres de construcció d'un aqüeducte a Jaén, que

"...el fin que con ellas se persigue queda lejos de procurar una organización detallada del uso del suelo y su edificación, para alinearse, con mayor propiedad, entre las que marcan las grandes directrices territoriales que, en el caso de autos, vienen, condicionadas, además, por razones de interés público y social, añadiéndose a ellas la urgente necesidad de paliar la grave situación en que se encuentran determinadas poblaciones del territorio a resultados del prolongado período de sequía... por lo que se confirma esa idea de que **nos hallamos ante una obra excepcional que escapa a la regla general que se establece para el control y ejecución de las obras ordinarias urbanísticas**".

Doctrina jurisprudencial en favor de la casuística que, per a molt diversos supòsits, recullen moltes altres sentències⁷, en els fonaments de dret de les quals resulta decisiva per a la decisió la constatació -justificada- de l'existència **d'un interès públic que ha de prevaldre sobre la norma local (planejament) per la supramunicipalitat inherent a aquest**, sense que concórrega desistiment del control de legalitat que correspon als municipis en tant que aquests -atenent el que s'estableix en la DA 10 TRLSRU- tenen presència en el procediment mitjançant un informe de compatibilitat urbanística; el que ocorre, simplement, és que **l'eventual col·lisió normativa ha de resoldre's en favor de l'interès públic de naturalesa supramunicipal**, tal com la jurisprudència invocada ha posat de manifest.

Però existeix un interès públic supramunicipal a les «illes de compostatge»? I, si és així, d'on procedeix l'habilitació normativa que en permeta la constatació? A totes dues preguntes ha de donar-se resposta positiva a partir de la consideració de la recollida i del tractament de residus com un servei la prestació del qual s'efectua amb innegable tractament **supralocal** a través de les «àrees zonals», de manera que l'enfocament en la gestió del servei depassa, clarament, el que és merament local; afirmació que troba recer normatiu en el que es disposa en l'article 12 del PIRCV⁸:

Article 12. Determinacions urbanístiques per a les instal·lacions de gestió

Les instal·lacions de gestió de residus domèstics i assimilables executades, contemplades o previstes en els plans zonals, **vinculen les determinacions de qualsevol altre instrument d'ordenació urbanística i territorial**. (...)

Norma reglamentària emparada, amb rang legal, per la disposició addicional tercera de la Llei 6/2014, de 25 de juliol, de la Generalitat, de prevenció, qualitat i control

⁷ Vegeu, a títol d'exemple, les de 17.07.1987 (reparació autopista València-Alacant), 11/11/1991 (obres ferrocarril metropolità de València) o 21/04/1997 (presa riu Albaida).

⁸ Decret 55/2019, de 5 d'abril, del Consell, pel qual s'aprova la revisió del Pla integral de residus de la Comunitat Valenciana.

ambiental d'activitats en la Comunitat Valenciana:

Disposició addicional tercera. Règim de coordinació aplicable a les infraestructures públiques de gestió de residus en sòl no urbanitzable

1. De conformitat amb la Llei 10/2000, de 12 de desembre, de residus de la Comunitat Valenciana, les determinacions contingudes en el Pla integral de residus i en els plans zonals de residus **vinculen els diferents instruments d'ordenació urbanística**. Atés el seu caràcter vinculant, les zones aptes i els emplaçaments seleccionats en aquells tenen la consideració d'àrees de reserva de sòl amb destinació dotacional per a les instal·lacions de gestió de residus emparades pel pla zonal, per la qual cosa no serà necessària la tramitació de pla especial per a executar-les en sòl no urbanitzable, i es **considera implícita la compatibilitat amb el planejament urbanístic**. Això sense perjudici del sotmetiment a l'avaluació d'impacte ambiental del projecte tècnic de les instal·lacions que s'hagen d'executar, que es portarà a efecte en el si del procediment per a l'atorgament de l'autorització ambiental integrada o de la llicència ambiental d'aquestes instal·lacions.

SEGONA. És així que, a partir de la premissa que de prevalença **del que es disposa en el PIRCV i la normativa que el desplega sobre el planejament urbanístic**, que ja pot qualificar-se la resposta als interrogants plantejats pels consultants: COR i Diputació de València. Començant per aquesta última, la pregunta corresponent a l'ordinal 1 de les formulades per aquesta Administració territorial ha de respondre's positivament, atés el raonament que la mateixa Diputació exposa en l'escrit de consulta:

«...l'adaptació del projecte de gestió del COR al nou Pla integral de residus de la Comunitat Valenciana (PIRCV) es troba en fase de redacció i encara no està aprovat definitivament per la Conselleria d'Agricultura, Desenvolupament Rural, Emergència Climàtica i Transició Ecològica, i s'entén que serà la Comissió Tècnica del Consorci la responsable de determinar l'emplaçament de les illes de compostatge a l'efecte de minimitzar els efectes molestos que aquestes pogueren causar (olors, molèsties per transport, etc.).

En tot cas, voldríem saber si aquestes ubicacions es consideren determinades per un pla d'acció territorial que se superposa al Pla general municipal i a les normes d'ordenació de la LOTUP. És a dir, si per aplicació del Decret 55/2019, de 5 d'abril, del Consell, pel qual s'aprova la revisió del PIRCV, és aplicable la Llei 10/2020, de 12 de desembre, de residus de la CV, en els articles 39, 40 i 41, i preval sobre els diferents instruments d'ordenació urbanística.»

Així ha de ser, efectivament, tant en aplicació del que s'ha raonat en la consideració primera com del **principi de jerarquia normativa**, en favor dels plans d'acció territorial, establert en l'article 16.4.c) LOTUP i que recull i consagra, en favor dels PIRCV, els articles invocats per la Diputació de València en el paràgraf transcrit més amunt:

CAPÍTOL VI

Efectes dels plans

Article 39. Relació amb el planejament urbanístic

Les determinacions contingudes en el pla integral de residus i en els plans zonals **vinculen** els diferents instruments d'ordenació urbanística.

Article 40. Obligatorietat dels plans autonòmics de residus

1. El Pla integral de residus i els plans zonals són de compliment obligatori tant per a les entitats públiques com per a les entitats privades.

2. L'autorització de les instal·lacions de gestió de residus s'ha d'adequar al que s'estableix en el pla integral i en els plans zonals.

3. Serà obligat respectar el **caràcter supramunicipal** de les instal·lacions de gestió de residus urbans o municipals qualificades de tals en el pla integral de residus i en els plans zonals, així

com l'àmbit d'actuació previst per a aquestes en aquests instruments de planificació.

Article 41. Declaració d'utilitat pública

(...)

Per consegüent, ha de considerar-se, amb caràcter general, que **les determinacions de la normativa de residus, com a supramunicipal, sectorial i específicament lligada a la prestació d'un servei públic, prevalen sobre la normativa pròpia del planejament urbanístic municipal**; i han de resoldre's les col·lisions entre totes dues normatives, en els supòsits específics en què així puga ocórrer, d'acord amb el que s'han exposat en les consideracions primera i segona. D'aquesta manera, les determinacions urbanístiques que dificulten o impedisquen la prestació del servei objecte de la normativa sectorial -com l'exigència de determinada parcel·la mínima- **podran ser obviades**, en els termes anteriorment exposats, mitjançant una interpretació municipal de les normes urbanístiques que justifique/motive la prevalença, sobre aquestes, de l'interés públic essencial inherent a les illes de compostatge. Per descomptat, la **tramitació** haurà d'efectuar-se d'acord amb el que s'estableix en els apartats b), c) i d) de l'article 224 LOTUP.

TERCERA. La pregunta amb l'ordinal 2 de les formulades per la Diputació igualment ha de ser resposta en sentit positiu, perquè les «illes de compostatge», **en el que és material, són extensió i desenvolupament de l'execució del PIRCV**. Per la qual cosa, en aplicació del que es disposa en l'article 199 LOTUP i atenent el que s'ha raonat en les consideracions precedents, no necessiten llicència urbanística municipal; n'hi ha prou, a aquest efecte, amb l'aprovació del projecte corresponent per l'administració/òrgan sectorial competent. En tot cas, el procediment d'aprovació exigirà l'informe de **compatibilitat urbanística** que, amb caràcter preceptiu i determinant, haurà d'emetre l'ajuntament corresponent; i haurà de justificar-se explícitament, en l'aprovació, l'interés públic concret que, per al supòsit específic, justifica la preterició eventual de la normativa urbanística.

QUARTA. La resposta a la pregunta 3 de la Diputació ja està implícita en els raonaments de les consideracions primera i segona i, per tant, ha de ser negativa perquè les raons que justifiquen la prevalença de la naturalesa sectorial de la normativa de residus sobre la urbanística no serveixen per a confrontar aquella amb la d'inundabilitat (PATRICOVA) o patrimoni forestal (PATFOR). Els mateixos criteris de preservació de l'interés general i supramunicipalitat que van justificar, per a la de residus, la prevalença sobre la territorial/urbanística, impedeixen que ho faça sobre aquestes, i escau l'acatament de les determinacions d'aquestes. Quant a la pregunta 4, ha de ser resposta a partir de l'afirmació que, **en sòl urbà o urbanitzable**, les illes de compostatge podran emplaçar-se allí on una col·lisió eventual entre normativa sectorial i urbanística no genere conseqüències inassumibles per al planejament urbanístic, en el sentit que l'autorització d'aquelles no impedisca o dificulte en extrem el desenvolupament i l'execució d'aquest. Hi haurà, doncs, d'ajustar-se a la casuística del supòsit concret mitjançant la interpretació *ad hoc* dels serveis tècnics municipals a partir de la premissa enunciada.

CINQUENA. En resposta a la pregunta a) de les formulades pel COR, ha de respondre's que no pot deduir-se la impossibilitat d'implantació de les illes de compostatge, per no figurar previstes en l'article 197 LOTUP, ja que l'aparició d'aquestes, com a «compostatge comunitari» en l'Ordre 18/2018, de 15 de maig, de la Conselleria d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural, és posterior a l'aparició i entrada en vigor de la LOTUP.

En tant que aquesta Ordre és continuació i complement de l'anterior Ordre 26/2014, de 30 d'octubre, de la mateixa Conselleria (de desplegament de les mesures articulades en el Programa de prevenció del PIRCV)⁹, resulta d'aplicació tot el que s'ha raonat en les consideracions precedents. D'aquesta manera, en aplicació dels criteris d'interpretació de les normes establits en l'article 3 del Codi Civil, el buit legal al qual al·ludeix el preguntador haurà de ser omplit amb els arguments de les consideracions esmentades, i ha de concloure's la viabilitat de la implantació en SNU de les illes de compostatge encara sense al·lusió expressa de l'article 197 LOTUP.

SISENA. La pregunta b) del COR no pot ser resposta per la Direcció General d'Urbanisme per excedir-ne el contingut de les atribucions específiques d'aquesta, escau que siga resposta per la conselleria competent en matèria d'agricultura. Quant a la pregunta c) ja ha sigut implícitament resposta en les consideracions precedents, particularment la qüestió relativa a la parcel·la mínima.

SETENA. Finalment, la pregunta d) del COR ha de ser resposta negativament, atés el contingut de l'article 2.2.a) de la Llei 38/1999, de 5 de novembre, de la Generalitat, d'ordenació de l'edificació:

2. Tindrà la consideració d'edificació, a l'efecte del que es disposa en aquesta llei, i requeriran un projecte segons el que s'estableix en l'article 10, les següents:

a) Obres d'edificació de nova construcció, **excepte aquelles construccions d'escassa entitat constructiva i senzillesa tècnica que no tinguen, de manera eventual o permanent, caràcter residencial ni públic i es desenvolupen en una sola planta.**

Efectivament tant del que es disposa en l'article 4.2.a) de l'Ordre 18/2018, anteriorment esmentada, com de la descripció de les instal·lacions de les illes de compostatge -aportada pel COR en la seua consulta- queda patent la mida reduïda i l'entitat constructiva escassa d'aquestes instal·lacions, per la qual cosa han de quedar excloses del concepte «edificació» a l'efecte de la Llei 38/1999; sense que, per a això, pugua considerar-se obstacle la referència al caràcter públic inclosa en el article 2.2.a) transcrit de la llei esmentada, ja que una interpretació sistemàtica d'aquesta norma porta a concloure, forçosament, que l'expressió «caràcter públic» es refereix més a locals oberts al públic, amb aforament i estada -més o menys prolongada- que al **simple punt de recollida** que caracteritza i defineix les illes de compostatge.

⁹ Així ho afirma el preàmbul de la mateixa Ordre 18/2018.

CONCLUSIONS

ÚNICA. Han de considerar-se respostes les preguntes formulades pels consultants en el sentit exposat en les consideracions d'aquest informe i en els termes resultants d'aquestes.

Respecte de la contestació a aquesta consulta, l'article 5.7 del Decret 8/2016, del Consell, pel qual s'aprova el Reglament dels òrgans territorials i urbanístics de la Generalitat, estableix, entre les atribucions d'aquesta Direcció General, la "d'evacuar (amb els informes tècnics previs o, fins i tot, el dictamen de l'òrgan urbanístic o territorial de la Generalitat que es considere oportú) les consultes que, en qüestions de planificació o legislació urbanística i d'ordenació del territori, o l'aplicació d'aquestes, li formulen els ajuntaments o les entitats del sector públic de la Comunitat Valenciana. **Les consultes, en cap cas, tindran caràcter vinculant**".

D'altra banda, se us informa que, amb la finalitat que siguen accessibles per a qualsevol persona i servisquen d'ajuda als municipis en la seua labor d'aplicació de la legislació urbanística, les contestacions de la Direcció General d'Urbanisme a consultes efectuades per ajuntaments, es publiquen en el web de la Conselleria en l'adreça següent:

<http://politicaterritorial.gva.es/es/web/urbanismo/consultes-presentades-per-ajuntaments>

EL DIRECTOR GENERAL D'URBANISME